

Приказка за замъка, съкровището и трудолюбието

by 67A » Sun Nov 27, 2011 2:56 am

Сестра Грим (копирайт)

Приказка за замъка, съкровището и трудолюбието

- Виж се сега каква си, - тропна с крак Местният Цар на дъщеря си. – Аз за какво плащах за този маркетингов колеж в добрата стара Англия?

- Ами да се запозная с подходящи хора, тате, нали това казваше! Ама то какви други подходящи хора, като бяхме само наши хора, само дете пътувахме насам-натам. – Принцесата затвори книгата, която четеше, и дръпна една дълга глътка от следобеното си латте. – Какво има сега?

- Трябва ми това съкровище, ама наистина ми трябва! Дай някаква идея как да го намерим! – Царят погледна книгата и се почеса. Очите му светнаха. – Ето, хората обавяват конкурси и дават ръката на принцесата, кандидатите се избиват да се надпреварват! Давай тука телефона на Тошето, да пусне обява на първа страница!

Принцесата присви очи. За разлика от множеството „наши хора“, тя беше умно момиче и беше наистина учила за парите на баща си. Изчака той да отиде в кабинета си и затвори бързо вратата преди да набере и тя един номер.

На следващия ден офисът на Местния Цар осъмна също толкова спокоен, колкото беше и предишната вечер. Той не вярваше на очите си. На първа страница в „Царско Дело“ и в „Денонощие“ грееше офертата за пряк конкурс за разработка на бившия партиен клуб, известен сред простолудието като „Замъка“. С договор за едногодишен безлихвен невъзвращаем кредит на материали и работна ръка от царската строителна фирма. С ръката на царската дъщеря в награда. От конкурсанта се искаше само да намери скритото съкровище и да го предаде на поръчителя. В случай на успех, „Замъкът“ се даваше на спечелилия конкурса в замяна на каквато и да било колиба където и да било. Е, какво можеше да не хареса на конкурсантите, къде впрочем бяха тези мързеливци?

Няколкото принца от съседни царства и болярства седяха в централната билиардна и тракаха топки, ама не тези, за които първо се сецат разни пошляци. Те културно пиеха националното питие „ракия“, защото бяха патриоти, и натриваха час по час върховете на кийовете си, което също не е онова, за което се сецат онези същите пошляци. Разговорът течеше като работния ден.

- Да бе, да, ще му търся съкровище! Че нали да стигнеш до сградата са необходими три дървосекачни бригади, ама от канадските, с финландски триони и руска закалка, да работят по на три смени тринайсет месеца! Зарежи, докато го организирам това и току виж минала годината. Предполагам, че това и иска оня дъртият, някой да разчисти двора! - рече принцът, който завеждаше отдел планиране на мащабни проекти.

- Пък като разчистиш, после докато разковеш всички джамлъци, дето ги изпотрошиха през последния преврат, то сигурно вътре само Батман може да се оправи, и то щото е роднина на тамошните прилепи! – демонстрира начетеност едни принц от крайбрежието, който иначе завеждаше орнитологията на царството.

- Тъй, тъй, а пък какво съкровище ще търсиш, като там полилея свалиха даже, като стана онази работа с огньовете! Празна работа, просто иска да пробута принцесата на някой хапльо! - рече началникът на отдел "Исторически събития в миналото и настоящето"

- Абе ако беше само принцесата, без всичкия този масраф, да я взема, ама тя е много учена, инак не е лоша, ей-на, сама гащи си беше ушила, щеше да я взема щерката на онзи от „Бръмбарите“ да шият заедно, ама баща й като ревна да се прибирала, не я бил пращал шивачка

да става... Абе къде отиде кръчмарят бе, ракинята се стопли, няма кой един лед да подаде! - беше на път да се разбунтува боляринът, завеждащ глобалното затопляне.

След като се убеди, че конкуренцията е щастлива и мързелива, Айвън, дето беше кръстен на дядо си Ваньо, почука на вратата на царския палат. Охраната му смигна и го въведе в тронната зала. Царят нещо смръщи изначално чело, но нали други кандидати нямаше, му връчи мандата, ключовете и банковата карта и го благослови на подвизи.

- Благодаря за доверието, Царю честити, - рече Айвън, - а ще реши ли Ваше Величество да назначи надзирател на проекта главното заинтересовано лица, демек Принцесата? Да наглежда как върви работата, един вид, да знае да се готви ли за сватба и кога...

- Верно бе, ами аз как съм пропуснал! Аз отивам да си лекувам черния дроб във Велинград, тфу, във Виши, все ги бъркам тези двата курорта, после отивам да се варя в Карлови Вари, някой трябва да ме замества! Ще ѝ кажа веднага, чакай да те запозная с нея!

- Не, не, аз отивам, та да почна бързо, пък и нали ще я позная по коронката! – разбърза се конкурсантът.

Първата му работа беше да отиде и да купи две рола червена панделка. После отиде в Асан Маала при местния барон, който тъкмо шиеше дюшек. Алито и Айвън се знаеха от деца, когато заедно бяха да пушат край реката, после Айвън винаги успяваше да извести приятеля си за хайките на стражата за нелегални дюшекчи, после Алито осигуряваше флешмоб за приятели, абе имаха си лафа.

- Алишко, имам дърва за огрев, ама сами си ги сечете и сами си ги носите!

- Душа си ти, Айвън, дано да не е далече, че кочът съвсем го няма вече, тригодишен е!

- Нали преди това имаше Марко Мерцедес, бе Алишка! Какво стана?

- Нали го дадох на малкото Айше да се разведем бе, не помниш ли, ти ни беше кум на развода!

- Ами! Аз мислех, че се жените тогава, що песни и танци бяха, от сутринта та до тъмно!

- Ние така си живеем, ама до тъмно никогаш не е било, на нас тока не ни го спират, това да не е Царска Болница, там на тъмно могат, тука не!

- Не се обиждай, ами викай конячетата и да почваме!

На място бригадата беше инструктирана, че могат да вземат с корените всички дървета, освен вързаните с червени ленти. За да няма грешки, Айвън върза на всяко коняче по една червена лентичка, та замазаха на Гран Марниер без капачка.

За половин ден дворът остана само с големите дървета по централната алея и една стена зеленина от страна на улицата. Айвън не искаше да афишира успехите си веднага. Още два дни му зае да се смени изцяло дограмата на последна мода стъклопакети. Следващите два дни бяха дъждовни, та се зае с вътрешните ремонти, които се удължиха с един ден заради пристигането на карарския мрамор, лично избран от Принцесата с една дружка със странни вкусове на добавки в кафето. Тамошният снабдител, един мискинин, се беше опитал да надпише сметката, но дружката му беше устроила бунга-бумба и той се зарече вече да не пипа на Изток и обърна лице към знойните девизи на Средиземноморието. Това впоследствие разруши много политически кариери, но за нашата приказка е без значение.

Седмица и нещо отиде за заменяне на покрива с екологически марсилски керемиди. Тук Алито показа що е флешмоб и доведе цял отбор конячета, на които тържествено им бяха вързани червени панделки, щото те без панделки не се чувствали част от екипа, казаха. Даже и на мистриите и чуковете им вързаха червени панделки, да се отличават. Пътьом други конячета извозваха отпадъците също екологически грамотно, с каручки и впрегатен добитък, за което бяха

получили от една екофондация специален грант. Принцесата пък им беше уредила един художник-приложник, който да изпише каручките в национален стил „Песента на колелата“. Е, ритъмът на песента малко се объркваше от изписаните интернет страници на съдружието, но такива бяха веянията на времето.

Принцесата изпрати баща си да се възстановява от тежките царски тегоби и се премести да живее в „Замъка“, като рече, че сега пробните бракове били на мода. Тъй като не беше обявявана никаква царска сватба, всичко протече мирно и гладко. Принцесата лично надзираше дялането на колони за портика и статуи на нептуни и сирени за басейна. Втората жена на третия мъж на Айшето се оказа дизайнерка по парковете, с личен опит из Бульонския Лес и Хайд Парк, та тя се нае да засади приятни и полезни растения в градините зад оградата. Добре, че първият мъж на парковата дизайнерка се оказа спец по паркета и пренастла всички подове, после ги изстърга с червена счукана тухла да придобият цвят „Бразилски Орех с Черупката, печен двайсет минути на триста градуса“ и най-накрая ги лакира с такъв един чудотворен лак, та и в морето да ги хвърляш, и на огън да ги печеш - нищо нямало да им стане. Което описание веднага бе разпознато от начетената Принцеса като цитат от Светослав Минков, та и стана приятно.

За месец Замъкът светна като нов. Един ден конячетата не се появиха пред вратите му и Айвън дрънна една депеша на авера си. Алито веднага отговори на Айвън по айфона си, че шефът на строителната бригада им бил рекъл, че работата вървяла на приключване. Побеснелият конкурсант нарязва шефа като кисела краставичка, на тънко и дълго, гарнирано с лютеница, щото имаше още кредит за използване, а мазето не беше пипнато. Разчистването му и превръщането на площите в спа за Принцесата и клуб с кожени кресла и библиотека за конкурсанта зае още месец, щото дърворезбарите изоставаха поради липса на дъб и орех. После дойде ред на конячетата, те трябваше да снабдят библиотеката с три километра книги, които да не се повтарят. Понеже повсеместната грамотност беше вече отменена в царството, наложи се да ги сравняват, за да избегнат дубликатите. Всяко коняче, донесло нова книга, минаваше през вече наредените и проверяваше дали има същите. Нали имаха само по две ръце, работата ставаше бавно.

Един ден Принцесата получи съобщение от височайшия си баща, че щял да се връща. Тя го препрати на Айвън с угрижен вид. –Скъпи, но ти нищо не си намерил още!

- О, това ли безпокойство набраздява прекрасното ти чело? Аз не ти ли казах да не се тревожиш за глупости!
- Но тати си идва, а и избори идват, съкровището му трябва.
- Ами да си дойде, ще му го закараме, или може да си го чете тук в библиотеката, и да си взема каквото му трябва, що да се гърби с всичкото!
- Ама толкова ли е голямо това съкровище, че да не можем да му го занесем оттатък? Я чакай, какво ще му чете на съкровището?
- Той не ти ли каза какво трябва да търся?
- Не, ама спомена, че било много важно.
- Има си хас! Естествено, че е важно, хеле пък преди избори, това са архивите на всички партии в царството от времето на дядо ти. С партийните списъци, с номерата на членските книжки, с протоколите от събранията.

Принцесата се строполи в най-близкото кресло. Айвън и донесе чаша студено мляко.

- А „Бейлис“? – кокетно се нацупи прекрасната.
- След като родиш малкия Айвънчо, сега не може! Пък и калориите там са доста, няма да влезнеш в оная рокля, дето ти я прати твоята дружка-шивачка.
- Добре де, ама ти откъде знаеш за архива?

- Нали ние го носихме да го крием с Алишко, тогавашният премиер на баща ти го беше опаковал, ама не беше платил на носачите, та като се наложи да бяга при крокодилите, беше го оставил в мазето, а ние с Алишко го качихме на тавана, щото кой ходи по стари тавани.
- Значи и Алишко знае!
- Не, не знае, той още не може да чете, аз му водя борсовите операции. Той затова все „Куме“ ми вика, а би трябвало „Кръстниче“, нейсе, нали е приятел.

Изборите в царството минаха спокойно и тихо, както никога преди. Царският зет беше избран за премиер-министър с подкрепата на всички опозиционни и процарски партии, по списък. Предхождащата изборите сватба беше динамична, само финансовият министър Али Тюфлеков насмалко да обърка работата, като пожела на двойката много щастливи разводи, но дворцовият говорител поправи комюникето да се чете „люлки в разводи“, което било русизъм, щото министърът бил известен с почитта си към руската литература. Министърът одобрително кимаше, той с носталгия си спомняше за тънките, меки страници на едни събрани съчисления в томове, дето стигнаха за цяла зима, ама тогава Айвън беше в Англия при принцесата, та нямаше кой да му прочете кой е бил авторът, така си остана забулен в паметта на времето, почти като тази приказка.
Край

П.П. Дайте адреса на Гичето! Ще се запознаем, ще си пишем саги като едни Сестри Грим или Братя Стругацки!